

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2015 r.
sprawy R. J., J. C. i M. C.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych od wyroku
Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2015 roku,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.z dnia 12 sierpnia 2013 roku,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych [...] kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

R. J., J. C. i M. C. stanęli pod zarzutem szeregu czynów stanowiących przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 sierpnia 2013 roku, M. C. uznano za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów stanowiących przestępstwa: z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku, w zw. z art. 12 k.k. i za to skazano go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 złotych, oraz przestępstwo z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. i za to skazano oskarżonego na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 złotych. W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności

wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 120 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na 100 złotych.

Tymże wyrokiem uznano J. C. za winnego popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 55 ust 3 w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 65 § 1 kk, i za to skazano oskarżonego na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę 130 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 złotych. W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzono mu karę łączną 4 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem uznano R. J. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku, w zw. z art. 12 kk i za to skazano oskarżonego na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 złotych.

Skazani wnieśli apelację od wyroku Sądu Okręgowego, a po jej rozpoznaniu wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 roku, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. C., uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną. W odniesieniu do J. C. Sąd Apelacyjny uniewinnił J. C. od zarzutu popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. Ponadto w odniesieniu do J. C. i R. J. Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu przypisanych im czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zwrot: „działając w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu przywóz z Holandii przez Niemcy do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany”, a tym samym z kwalifikacji prawnej oraz z podstaw wymiaru kary, wyeliminował art. 65 § 1 kk. Sąd Apelacyjny obniżył także orzeczoną względem J. C. i R. J. karę pozbawienia wolności do 3 lat, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasacje wnieśli obrońcy skazanych. Obrońca M. C. zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 453 § 2 k.p.k. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zarzutów obrońcy skazanego M. C. zawartych w apelacji, a to:

a. naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz

art. 7 k.p.k., wynikającego z oparcia orzeczenia o winie skazanego tylko na dowodach obciążających go i pominięcia dowodów dla niego korzystnych, bez rozpatrzenia całości zebranego materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,

b. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że skazany dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień skazanego, oraz z zeznań odnośnych świadków, a to K. G. i M. P., przy uznaniu, że zeznania te w pełni zasługują na wiarę, podczas gdy ich wiarygodność budzi uzasadnione wątpliwości.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy M. C. temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obróńca J. C. zarzucił w kasacji rażącą obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia tj. art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 k.p.k. polegającą na pozbawieniu prawa do obrony poprzez dopuszczenie do zastępowania się przez obrońców skazanego J. C. i skazanego M. C. mimo, że ich interesy pozostawały w sprzeczności.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu celem ponownego rozpoznania.

Obróńca R. J. z. w kasacji rażące naruszenie prawa:

a) art. 169 § 1 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. i art. 170 § 2 k.p.k., w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na oddaleniu wniosków dowodowych obrony zawartych w apelacji, wobec stwierdzenia, że obrońca nie wykazał konkretnych okoliczności, jakie mają zostać udowodnione poprzez przeprowadzenie tych dowodów, zaś przebieg przesłuchania K. G. w dniu 15.03.2007 r. odzwierciedla sporządzony z tej czynności protokół, do którego treści strony nie wniosły zastrzeżeń, podczas gdy oddalenie wniosku dowodowego nie może nastąpić z powodu nie spełnienia przez wniosek dowodowy wszystkich wymogów formalnych, obowiązkiem Sądu odwoławczego było wszczęcie czynności naprawczych, celem umożliwienia nadania biegu wnioskowi dowodowemu, co do meritum, zaś

oddalenie wniosku dowodowego nie może nastąpić tylko na podstawie, że dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierza udowodnić i trudno uznać, aby okoliczności pozyskania jedynego dowodu obciążającego skazanego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a fakt złożenia wniosku w apelacji, a dodatkowo odroczenie rozpoznania sprawy apelacyjnej sprzeciwia się uznaniu, że wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania

b) rażące naruszenie prawa - art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nie wykazaniu w sposób należyty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czym kierował się Sąd odwoławczy uznając za niezasadny zarzut apelacji obrońcy, że R. J. nie miał świadomości zawartości przekazywanych przez niego K. G. lub odbieranych od niego przesyłek, co doprowadziło do prawomocnego przypisania skazanemu czynów bez udowodnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Podnosząc wskazane wyżej zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku w pkt 1.6, II i IV co do osoby R.J. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 sierpnia 2013 r. w części dotyczącej punktów XXX, XXXI, XXXII oraz LVI i uniewinnienie oskarżonego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1.6 , II i IV oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o oddalenie wszystkich trzech kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacje obrońców okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

Jeśli chodzi o kasację obrońcy skazanego M. C., zarzuty nierzetelnej kontroli odwoławczej, okazały się całkowicie chybione. Kwestie podnoszone w treści apelacji zostały rzetelnie, szczegółowo, przy wsparciu argumentacją osadzoną w konkretnych realiach sprawy, rozważone przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku. Zarzut dotyczący naruszenia art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., został poddany analizie na s. 76-77 uzasadnienia wyroku SA, zaś zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych i wadliwej oceny dowodów z zeznań świadków K. G. i M. P. został rozważony na s. 77-79 uzasadnienia tego wyroku. Poziom szczegółowości tych rozważań nie budzi zastrzeżeń, są one

konkretne i przekonujące. Konkludując, dokonana w sprawie kontrola odwoławcza była rzetelna, w pełni zgodna z przepisami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Bezzasadny okazał się też zarzut podniesiony w kasacji obrońcy skazanego J. C. Przede wszystkim należy zauważyć, że zarzut ten jest powtórzeniem zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy, a dotyczącego postępowania Sądu I instancji. Skarżącemu wypada przypomnieć, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Co najważniejsze, zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 k.p.k. został bardzo rzetelnie, szczegółowo rozważony na s. 46-47 uzasadnienia wyroku SA, gdzie trafnie wskazano, że wbrew twierdzeniom obrońcy wyjaśnienia składane przez skazanego J. C. i skazanego M. C. nie były dla nich nawzajem obciążające i brak było podstaw do przyjęcia, że zachodzi sprzeczność interesów w rozumieniu art. 85 k.p.k.

Oczywiście bezzasadna okazała się także kasacja obrońcy skazanego R. J. Warto zauważyć, że to na stronie wnoszącej o przeprowadzenie dowodu ciężkość konieczność uprawdopodobnienia okoliczności, od których zależy jego dopuszczenie, czy w tym wypadku przydatności danego środka dowodowego dla rozstrzygnięcia w sprawie. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, obrońca nie wskazał jakie to okoliczności, istotne dla rozstrzygnięcia, miałyby być udowodnione, w szczególności jak wynik owego dowodu miałby się mieć do oceny wiarygodności protokołu przesłuchania K. G. w dniu 15.03.2007, zwłaszcza w sytuacji, gdy do treści protokołu nie zgłoszono zastrzeżeń. W takim stanie rzeczy, decyzję Sądu Apelacyjnego o oddaleniu wniosku dowodowego należy uznać za trafną, nie uchybiającą przepisom prawa procesowego wskazanym w zarzucie pkt a) kasacji obrońcy skazanego R. J.

Całkowicie chybiony jest też zarzut pkt b) omawianej kasacji. Na s. 72-73 uzasadnienia wyroku SA wskazane są powody, dla których Sąd ten nie uwzględnił zarzutu dotyczącego rzekomej nieświadomości R. J. co do zawartości przekazywanych lub odbieranych przezeń przesylek. Zawarta tam argumentacja Sądu Apelacyjnego, wskazująca na zasady doświadczenia życiowego, zwłaszcza w kontekście wielokrotności tego rodzaju zachowań R. J., a także okoliczności

przekazywania tych przesylek, tj. wcześniejsze spotkania w celu uzgodnienia czasu i miejsca ich przekazania czy też unikanie ustalania tego rodzaju szczegółów przez telefon. W ocenie Sądu Najwyższego argumentacja wskazująca na bezzasadność tego zarzutu apelacji jest w pełni przekonująca i – co najważniejsze – adekwatna do wymogów art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc